

altíð stuttligt at eiga einar tvær liggjandi at hyggja at.

— Skrivur tú nógv nú?
— Eg havi liggjandi tilfar til eitt stuttsgusavn, sum eg havi roynt at gjørt til reiðar til prentingar. Hetta eru søgur frá teimum seinastu 8 árunum.

Eg skrivi ikki hvønn dag. Mær hevði dámað væl, um tað hevði verið sum, tá man gekk í skúla: hevði eitt skema at ganga eftir; ta og ta tíðina gert tú hetta og hetta. Mær hevði dámað hetta væl, at tað var meiri reglubundið.

— Ongin nýggj skaldsøga á veg?

— Nei, men hvat, ið kann koma, veit eg ikki.

— Fellur tað tær lætt at skriva?

— Nú tú nevni hatta har, so minnst eg, tá ein týðandi rithøvundur fekk M. A. Jacobsens virðis-

lønina. Hann helt tá eina stutta takkarøðu. Og í hesi røðuni segði hann m.a., at tað er tungarbeiði at skriva. Hetta helt eg var ógvuliga áhugavert at hoyra, tí frammanundan hevði eg hildið, at tað bara var eg, ið var soleiðis fyrri, at tað fall mær tungt at skriva. Men tá eg so hoyrði hetta, skuldi eg ikki láta illa at.

Ikki á egnum forlag

— Tú gevur ikki út á egnum forlag sum so nógvir aðrir føroyskir høvundar?

— Eg havi givið eina bók út á egnum forlag, sjónleikin Sat Sapienti. Hon kom út í 1960, sama árið, sum Dagprent gav út stuttsgusavnið Meðan havaldan durar.

— Nú eru tað høvundar, sum heldur vilja geva út bókur sínar sjálvir fyrri, sum tær siga, at hava friar hendur.

— Eg havi ikki hugsað nærri um hetta. Eg havi bara verið takksamur fyrri, at eg altíð havi kunnað funnið ein forleggjara.

Tá man gevur út á egnum forlag, so kemur tað til tað, at bókurnar skulu bítast út. Og eg eri so ómetaliga ópraktiskur í tílikum, at eg helst vil undan tí.

— Er tað trupult at finna útgevura? Hvussu var við Osvaldi til dómis?

— Tað gekk væl.

— Og tað bleiv Emil?

— Ja. Og eg haldi, bókin er sera væl úr hondum greidd, hin frálíka kápumyndin eftir William Heinesen ikki at gloyma. Jú, hon er væl snotiligari, enn eg hevði dugað at hugsað mær.

Tók ikki ímóti virðislønin

— Tú læt handritið til Osvald inn til skaldsgukapping Varðans í 1976.

— Eg læt handritið inn til hesa kapping.

— Men tað bleiv eingin kapping?

— Tað, ið síðani hendi, hevði eg onga ávirkan á og visti einki um. Annars ætli eg ikki at tosa um hetta.

— Men handritið fekk kortini virðisløn?

— Síðani tú nú spyrst, kann eg nevna, at eg havi ikki tikið ímóti nakrari virðisløni í hasum sambandi.

— Hvi?

— Eg havi ikki aðra viðmerking.

Mannalyndið broytist ikki

— Sogan um Osvald er frá tíðini undir fyrsta heimsbardaga. Minnst tú hesi árin?

— Nei. Men tá man tosar um slíkan samanburð millum eina skaldsøgu og veruleikan í teirri tíðini, hon avmyndar, so havi eg gjørt mær onkra hugsan um hetta. At kalla alt, sum vit lesa, svarar aftur og hevur samanburð við bæði fortíð og nútíð, bara

tað er satt og veruleikakent. Eg haldi man kann siga, at mannalyndið er ikki so ógvuliga nógv broytt. Tí, um vit nú fara heilt aftur til søguna um Káin og Abel til dómis, so kann hon fáa hendingar, ið fara fram dagin í dag, at renna okkum í huga.

Og tá ið soleiðis er, at nakað verður umtalað ella lýst, sum hevur við mannalivið at gera, so vil tað kunna fara til hugleiðingar bæði aftureftir og heilt fram til dagin í dag. Alt eftir, hvat man kemur at hugsa um ella samanbera við, tí somikið líkist menniskjan sær sjálvum, bæði í teimum ymsu londunum, millum tey ymsu fólkasløgini og tær ymsu tíðirnar.

Hugsa vit um miðeldina, so fór mangt fram tá, sum vit ikki kunnu kalla tað sama nú á døgum. Tá høvdu tey t.d. nakað, sum varð kallað inkvisitiationin... ja, tað varð enn tá kallað hin heilaga inkvisitiationin. Fólk blivu fylgd við pinslum og báli. Mangt líknandi fer fram á okkara døgum, men tað eitur bara ikki longur hin heilaga inkvisitiationin. Tað eitur okkurt annað.

— Hvat til dómis?

— Vit kunna hugsa okkum ein diktaturstat,

har ein partur av fólkinum hugsar nakað annað enn tað, sum er fyriskipað at hugsa. Tey verða ikki rópt kettarar — trúvillingar, men kanska samfelagsfiggindar.

Og eisini innanfyri demokratið kann tað taka seg upp til nakað, sum minnir um forfylging. Tey flestu av okkum hava lisið um nakað innanfyri okkara demokrati her í Europa, sum verður rópt berufsverbot. Og tað er so mangt annað, sum kann tykjast at vera løgið.

Freistast til at biðja um umseting

— Hvussu dámar tær annars føroyskar yrkjarar?

— Av tí at eg eri vaksin upp í teirri tíðini, tá ein yrking skuldi hava eina vissa rytmu, form og rim, so eru tað hesar, eg havi lættast við at ognar mær.

Eg kann nevna ein nútíðar yrkjar, sum doyði alt ov tíðliga, Tummás Napoleon Djurhuus. Hansara yrkingar eru so fullar av rytmu og musikki og tær eru so reglubundnar, at eg kenni meg væl við at lesa tær. Og so, rimuliga, ikki at gloyma

innihaldið. Hansara yrkingaformur fall mær so náttúrligt. Tað er tað sama sum við tónleiki, har tað er eitt lag, man kann fylgja. Tað havi eg lætt við at fáa nakað burtúr. So bleiv tónleikurin broyttur. Fyrr vóru rytmar, men nú sær ikki mætari út, enn at í summum slag av tónleiki er sjálvt rytman sprongd — sindr- ad. Og har er kanska fult av disharmonium eisini, tá fáir einki burtúr. So er spurningurin, um tað er mín feilur ella ikki. Men tað er tað helst.

— Hvat heldur tú so um tey ungu skaldini?

— Sumt, sum kemur frá teimum, er ógvuliga forvitnisligt. Men í einstökum forum hevur ikki altíð gingist ov væl hjá mær at skilja.

Tí havi eg hugsað, at kanska hesar yrkingar hava nakað til felags við modernað málningalist og tónleik. Á sama hátt sum man kann freistast til at spyrja ein listamann, hvat mynd hansara skal visa, kann tann tornæmi lesarin freistast til at biðja um eina umseting av einari yrking til vanligt mál. Men her er tað helst eg, sum eri tornæmur.

Eini gleðilig jól ynskja vit øllum tykkum sum manna skip okkara, og heimafoðki tykkara.

Eitt eydnuríkt nýár ynskja vit og takka tykkum fyri góða samvinnu í árinum, sum nú fer at halla

Somu ynski og somu tækk veita vit øllum viðskiftafoðki okkara.

Erling Albrecht & Co. Aps

8, Hovedvej, Frihavnen — 2100 København Ø

Copenhagen Reefers Aps

Skudehavnevej 2 — 2100 København Ø